

Ayçin Kantoğlu: İsrail Örgütlü Bir Kötülüktür...

Dr. Fatma SOMUNCUOĞLU, 5 Aralık 2023

<https://www.insaniyet.net/aycin-kantoglu-israil-orgutlu-bir-kotuluktur/>

(İslam Düşünce Enstitüsü (İDE)'nde gerçekleşen "İnsanlık Vicdanı Yol Ayrımında: Gazze Paneli" Başkan Prof. Dr. Mehmet Görmez'in açılış konuşmasıyla başladı. 27.11.2023 tarihinde, Dr. Necdet Subaşı moderatörlüğünde, Prof. Dr. Erol Göka ve Ayçin Kantoğlu'nun konuşmacı olduğu panel büyük ilgi gördü. Bu yazı, Ayçin Kantoğlu'nun konuşmasından Dr. Fatma Somuncuoğlu tarafından derlenmiştir.)

Çocukların katledildiği bir dünyada ama ile başlayan bir cümle kurmanın imkânı ne vicdanen ne mantıken yoktur.

Ayçin Kantoğlu

Burada bu seçkin konuklarla bir arada olmak, kıymetli hocalarımdan feyz almak benim için fevkalade bir tecrübe.

Geçtiğimiz hafta Kocaeli'nde Filistinli büyük bir şair olan İbrahim Nasrallah ile buluşmuştuk. Üç şiirini Türkçeleştirdik ve onun okumalarını yaptık. Elbette şehitlerle ilgili yazıyor. Müsaade ederseniz onun bir şiiri ile başlayalım. Şiir şöyle başlıyor şairimiz:

Şairimiz Ebû Kasım el Şebbî bir gün şöyle dedi:

Kim sevmez dağlara tırmanmayı,

Kim sevmez sonsuza kadar kayalıklar arasında yaşamayı.

Çok şey var da... Ama sadece pek azını istiyorlar burada.

Günün uyanmasını mesela ve gülüşünü bir çocuğun,

Atıyor kalbi hayatın ve geçiyor bir gün daha,

Tükeniyor ömür zamanda.

Ve bir buğday, hurma ağacı kadar büyümeye niyetli,

Niyetli büyümeye daha da yukarıya.

Ve küçük bir nehir, tepeye tırmanmanın hayalini kurmakta.

Çok şey var da... Ama sadece pek azını istiyorlar burada.

Bir kız, güzel bir gömlek ve bir çiçekle süslüyor buluşmasını.

Ve sakıncası da yok.

Tabii buluyorum ağaçların, yeşilin tadını çıkarmasını,

Bir avuç gölgenin de yoktur sakıncası.

Çok şey var da... Ama sadece pek azını istiyorlar burada.

Öğle vakti miskinlik edecek bir deniz kenarı,

Köylü bir kadın kıskanıyor ağustos ayında denizde yüzen balıkları.

Bu sonsuzluğun içinde sebepsiz yere oradan oraya uçan bir kuş şarkı söylüyor kanatlarıyla.

Ve sadece kanat çırpma vardı başlangıçta...

Tekrar diriliş gerçekleşene kadar, kanatlardır kalacak olanlarda.

Çok şey var da... Ama sadece pek azını istiyorlar burada.

Basit bir düğün fotoğrafı ve düğün şarkısı,

Ve uzun bir gün...

Hayır ihtiyaç duymadan bir kahramana,

Kalbe bal akıtan bir şarkı...

İki genç aşğın arasında gidip gelen sevgi dolu mektupları...

Korkunç haberler ve belgeler doldurmadan satırlarını...

Çok şey var da... Ama pek azını istiyorlar burada.

Bir baba akşam gülerek dönse ailesinin yanına,

Ve tatil günü öğlene kadar tembellik etse, yatsa ya...

Otursa beş kız çocuğu doğurmuş bir ana, 40 yıllık verandasında.

İki şehit var ama omuzlarında, kıpırtısız durmakta.

Bekliyorum o günü. Utanmadan ağlayabileceğim günü, gözyaşlarıyla.

Çok şey var da... Ama sadece pek azını istiyorlar burada.

Yaşlı bir büyükanne masal anlatıyor, küçük torunu yanı başında...

Bu yaşa kadar göstermedi yüzünü hiçbir doktora.

Hiç ilaç da almadı kavuşmak için şifaya...

Bir zeytin ağacı gibi durur tarlada...

Düşer daha horozlar ötmeden umudun yollarına.

Bir atasözü gibi dikilir karşımıza.

Çok şey var da... Ama sadece pek azını istiyorlar burada.

Arzuları tırmanmaktır bir ulu dağa.

İbrahim Nasrallah

...

Sevgili şairin diğer iki şiiri de benzer biçimde son derece etkileyici. Şimdi bizim hepimizin kanaatleri var. Olan bitenle ilgili elbette. Öncesinde ve sonrasında aklımızla kronolojik olarak hadiseleri okumaya çok yatkın, yazgılı yani adeta kaderimiz böyle.

Öncesini ve sonrasını bilerek her şeye bakıyoruz. Ama belki de hakikat bizim anladığımız manada bir kronolojiye sahip değildir. Belki hakikatin zamanı bizim algıladığımızın ötesinde başka türüdür. Belki an ve an hakikat kuruluyordur, yıkılıyordur, yeniden kuruluyordur. Dolayısıyla Batı'nın bize hediyesi diyelim. Bizim de zihnimizin tabii olarak kabulü olan bu kronolojik bakış açısı yani oluş bozuluş dairesinde hadiseleri anlamlandırmak, tanımlamak, hakkın hakikatiyle karşılaştığımızda anlamını yitiriyordur.

Biz Batı'dan kendimizi tartmaya, anlamaya, tanımlamaya alıştık. Hâlbuki bizim bir ismimiz vardı. Bizim diğer canlılarla kurduğumuz ilişkide bir artımız vardı. Buna fazilet diyorduk ve bu fazilet, bilgi ele geçtikçe tahakkümü değil, mesuliyeti arttırıyordu. Bugün böyle olmadığını görüyoruz dünyanın her alanında, her yerinde.

Bilgi bizi minimalist bir dünyaya hapsetti. Üstelik inancımız da benzeri şekilde tezahür etti. İnanıyoruz kendimize göre ama görüyoruz ki imanlı olmak başka bir hâl.

En azından ben elli yaşını geçen bir insan olarak daha önceki toplantıda da dile getirdiğim hususu burada tekrar etmek isterim.

Bunca yazılı kâğıda, bunca basılı kitaba rağmen, hayatımda ilk defa İslam'ın gösterildiğini görüyorum bunu izliyorum, bunun bir parçasıyım. Bu zannetmekten veya inanmaktan daha öte bir hâl. Bu bilmekle alakalı ve orada insanlar masa başında teoloji okumanın ötesinde hayatın içinde İslam'ı yaşıyorlar. Her hâllerinden belli. En küçükten en büyüğe kadar. Yedi yaşındakinden, yetmiş yedi yaşında olana kadar.

Savaşına, orada ekmek pişirene, sedye üstünde yardım bekleyene, evladını toprağa verene, yaşlı amcasının koluna girene, bunların hepsinin yüzüne baktığımızda gördüğümüz bir hakikat var. Ve hiçbir dile dökülmeyen bir hakikat, hiç harfi yok mesela. Özellikle çocukların yüzünde. Bu hususiyeti herhâlde peygamberlere özgülemek mümkündür.

Onlar konuştukları zaman dinleyenler cihetinden zekâsı, donanımı ne olursa olsun herkes onları anlar. Çünkü bunu becerebilirler. Bir kelam ettiklerinde en arka sırada oturan da en önde oturan da zekâsı daha az olan da kafası daha fazla basan da hepsi onun dağıttığından nasiplenir. Bu çocuklar da öyle anlatıyorlar ve bir dilleri yok. Ama hiçbirimizin anlatmayı başaramadığı şekilde anlatıyorlar. Demek ki bu çocuklar hakikat ve kendi lisanları var.

İsrail örgütlü bir kötülük hali...

İsrail örgütlü bir kötülük hâli. Bize bugüne kadar mitolojilerden, masallardan, anneannelerimizin, dedelerimizin anlattığı hikayelerdeki kötülüklerden kurtulmayı öngören bir örgütlü kötülük. Çünkü hikâyeye artık ihtiyacınız kalmadı onun gözlerinin içine bakıyorsunuz; tam karşınızda. Tıpkı imanın gözünün içine baktığınız gibi.

Küçük bir çocukta iman nasıl yerleşmiş olabilir ki? Çünkü kaynaktan geldi. Tıpkı peygamberler gibi. Vatanları yok. Dilleri yok. Atanmış bir isimleri bile yok. Bir kısmı anne karnında vefat ediyor, bir kısmı dünyaya gelir gelmez canını teslim ediyor. Bunları içimizde, kalbimizde hissediyoruz.

Bugün bu yaşadığımız üzüntü bize ait bir üzüntü değil. O çocukların üzüntüsü, onların acısı, onların yüreklerimize aksedişi, bereket hâlâ acıyı hissedebilecek yüreklerimiz var. Buna sahip olmayanlar da var. Üstelik kendi aramızda da var.

Bugün dünyanın her bir yerinde bu çocuklar için insanlar ayağa kalkıyorlar. Tabii alıştığımız usulde İsrail Filistin Savaşı adını koyuyoruz ama bana sorarsanız bu insan haysiyetinin yeryüzüne açtığı bir savaştır. Çünkü haysiyetin ineceği bir yer kalmadı yeryüzünde. Havada. Mutlak surette bir yere inecek. Biz orada olacak mıyız, olmayacak mıyız? Aslında biraz meselemiz böyle çünkü görünen o ki Gazze dışında dünyada her yer işgal altında. Hepimiz işgal edildik. Bununla nasıl başa çıkacağız? Anam babam usulü başa çıkacağız. Evdeki kör makası çıkaracağız. Cebimize, kursağımıza kadar girmiş olan bu kanlı eli az çok demeden gözümüz, gücümüz neye yetiyorsa kesmeye başlayarak.

Kaynağa bakmayı örten Batı kaynaklı düşünce biçimlerinden zihnimizi yıkamaya ihtiyacımız var.

Fotoğraf: İslâm Düşünce Enstitüsünün internet sitesinden (www.ide.org.tr) alınmıştır.

Bu vatanın bir evladı olarak aslında burada bu konuşmayı yapıyorum. Kariyerimin bir anlamı kalmadı. Kütüphanemin bile bir anlamı kalmadı. Dönüp yaksam yeridir. Başka bir umudu olmayan bir insan olarak bu yirmi beş dakikayı çok iyi değerlendirmek istiyorum. Ve bu vatan dışında bir umudum yok benim. Başka bir geleceğim yok. Başka bir birikimim yok. Her şeyim

burada. Bu bir bütünlük hâli değildir, bunu da ifade etmek isterim. Vatanın bölünmez bütünlüğü diye dilimize pelesenk oldu. Birliğe ihtiyacımız var. Bütünlük başka şey, birlik başka şey.

Birlik kaynaktan tesis edilen bir hâl. Bizi bir kılan hâl. Gazze'deki çocukla da öyle. Neden biriz? Biz neden, nasıl kardeş olabiliriz? Kimimiz Filistin'de doğdu, kimimiz Ürdün'de, kimimiz Amerika'da, kimimiz Türkiye'de. Irklarımız farklı dillerimiz farklı, ailelerimiz farklı, bizi ne kardeş eder? Peygamberleri ne kardeş etmişti? Her birinin bir mensubiyeti vardı, bir ırkı vardı, bir topluma geldiler. Ama Hz. Peygamber dedi ki biz hepimiz kardeşiz. Çünkü kaynakları birdi. Müslümanların birliği böyle bir birliktir, bir bütünleşme değildir. Kaynağa bakma ihtiyacımız var.

Kaynağa bakmayı örten Batı kaynaklı düşünce biçimlerinden zihnimizi yıkamaya ihtiyacımız var. Suyla abdest almadık, bak kanla aldırıyorlar. Ama kalkmak mecburiyetindeyiz. Çünkü bugün Filistin'de yaşattıklarını, size izlettikleri için izleyebiliyorsunuz. Size gösterdikleri bir şey var.

Sanmayın ki İsrail bütün kamuoyunun desteğini arkasını almak istiyor ya da buna ihtiyacı var hiçbir zaman böyle olmadı. Onun yüzdesi onun için neyse o yüzdeyi zaten elinde tutuyor. Ama bize bir şey gösteriyor.

İsrail diyor ki, itaat et. Etmezsen sana yarattığım cehenneme bak. Dolayısıyla buraya bakacağız. Ama bizim de bir cevabımız olmalı. Bu cevabı nereden değiştireceğiz? Kime güveneceğiz? Nasıl hareket edeceğiz? Bana sorarsanız kaynağa bakma mecburiyeti var. Ve karşımızda duruyor esasen.

Ben hep tefsire muhtaç olanın tefsir edilmesi gerekenin din olduğunu düşünürdüm. Meğer insanmış. Kitap değilmiş. Kitap apaçıkmiş. Örtük olan insanmış. Ve biz eğer o kaynağa geri dönemezsek kendimize bulacağımız, tayin edeceğimiz istikametle sahip olduğumuz kimliği eksiltmek dışında başka bir çareye sahip olamıyoruz.

Bir kimliğimiz var. Bu kimliğin bedelini ödedik. Tıpkı bugün Filistinlilerin ödedikleri bedel gibi. Ve bu bizim aslî kimliğimiz, önemlidir. Aslî olduğu için de esasen bozulmayacaktır eğer biz onu yine kaynağından devşirmeyi becerabilirsek. Ama onu sıradanlaştırırsak, o kronolojik sıraya biz yenilirsek o zaman elimizdeki kimliğe de büyük ölçüde zarar vereceğiz ve onu kaybedeceğiz, sıradanlaşacak. Dünyadaki diğer kimlikler gibi olacak.

Bu ismi hatırlamak gerek. Neyi kaybettiğimizi hatırlamamız gerek. Kim olduğumuzu da hatırlamamız gerek. Bu cevap öyle ya da böyle, bu örgütlü kötülüğün önüne konur. Hak Teâlâ

bu mübarek kanları akıtılan yavruların intikamını her şekilde alır. Nitekim onların önünde savrulup duruyoruz.

Bu örgütlü kötülük bütün parasını, bütün imkânlarını, bütün ilişkilerini seferber etmesine rağmen hakikatin önünü alamıyor. Konuşamayan çocukların anlattığı bir hakikatin önünü alamıyor. Duymamız lazım. Bakmamız lazım. Kendimize de dönüp bakmamız lazım. Sonra çocukların gözlerine iltica etmemiz lazım. Orada yanılmazsınız. Yaptığınız hatalı olmaz. Neden? Çünkü onlar yetişkinler gibi değiller. Onlar Hakk'a yakınlar, oradan yeni geldiler. Kokuları bile cennet kokusu. Ve bu şerli el, bu hak kaynağına uzandı. Dolayısıyla bu mutlak surette kırılmalı ve kırılacaktır da.

Kimliğimizi kaybedersek bir anlamımız kalmaz dünyada.

Ama bunu yaparken biz nerede olacağız? Çeşitli sıkıntılarla boğuşuyoruz. İçeride kendimizi anlatamıyoruz. Ne kadar zor bir hâl!

Bütün dünya sağcısı, solcusu, ateisti, Hristiyan'ı sokaklarda alt alta üst üste protesto ederken Türkiye'den ses çıkmıyor. Demek ki kaybediyoruz. Kimliğimizi kaybedersek bir anlamımız kalmaz dünyada, onu korumak için dönüp mutlaka kaybettiğimiz şeyleri hatırlamamız gerekiyor.

Bir yandan üzülüyorum bu konuşmaları yaparken bir yandan da istiyorum ki bu konuşmaları dinleyen insanlara kendilerini savunmak adına güç olsun, kuvvet olsun. Çünkü Türkiye'de Filistin meselesine birkaç temel argümanla yaklaşıyor diyelim karşı çıkılıyor demeyelim de. Bir tanesi "Bu aile içi ilişki gibi Yahudilerle Filistinliler akrabalar, dolayısıyla onların arasındaki bu mesele bizi ilgilendirmez." meselesi.

İkincisi bizimle olan tarihsel bağları üzerinden geliştirilen çok da mana veremeyeceğimiz ama duymaya mecbur bırakıldığımız "Bize ihanet ettiler, topraklarını sattılar dolayısıyla başlarına geleni hak ettiler." meselesi.

Bu iki argüman da sıkça karşınıza gelebilir ve çok kolay çürütülecek iki argümandır. Çünkü gördüğümüz tablo bize birincisi, Filistin halkının niteliği, karakteri, şahsiyeti bakımından apaçık bir kitap gibi karşımızda duruyor.

Eğer olabilirse, Allah onlara yardım ederse, bu çemberin içinden çıkarlarsa bir kere muazzam bir kimlikle oradan çıkacaklar. Korkmuyorlar. Şu anda dünyada onlardan daha korkusuz bir ulus ben zannetmiyorum olduğunu.

Ölümden korkmuyorlar, çünkü müthiş bir metanet var. Evladını kefenliyor ama ne bir isyan görüyorsun ne bir lanet okuma görüyorsun? Tevekkülle kalkıyor, hamdediyor. Hepsi böyle. Ben hiç rastlamadım, hiçbir videoda insan rastlamaz mı? Bu zamana kadar başka türlü davrananını görmedim, yüzlerce binlerce de video seyrettim. Son derece vatanseverler.

Onları şu dünyada aslında anlayabilecek, en iyi anlayabilecek toplum bizimki. Niye? Yüz sene önce biz verdik bu sınavı. Oradaki mücahitler gibi bizim de mücahitlerimiz ve gazilerimiz vardı. Bizim neyimiz vardı o sınavı verirken? Silahımız da yoktu ama imanımız vardı. Haklıydık haklı. Haklı olmanın getirdiği müthiş bir kuvvete sahiptik.

Bugün bu kuvveti Filistinlilerde görüyoruz. İnanılmaz etkileyici, nitekim hakikaten din tebliğ etmiyorlar. Buna vakitleri yok. İmkânları da yok. Çünkü canları pahasına orada birtakım şeyler yapmaya çalışıyorlar. Öyle bir dertleri de olmuyor, dönüp birilerine İslam'ı anlatmak gibi bir çaba içinde de değiller ama görülmedik biçimde dünyanın her yerinde insanlar İslam'a ilgi duyuyorlar.

Nasıl oluyor peki bu? Hakikatin böyle bir kuvveti var ve sizin yaptığımız hiçbir şey o kuvveti gölgelemeye yeterli olmuyor. Aksini anlatmak için onlara terörist de deseniz, kaypak da deseniz, toprak sattı da deseniz, bize zamanında ihanet etti de deseniz, bunların hiçbiri tutmuyor. Çünkü çok açık apaçık, geceyle gündüzün farkı gibi farklı bir topluluk var karşımızda.

İnsan gözünün gördüğüne hayır diyebilir mi? Der de o ne kadar insandan sayılır? Bu yönüyle müthiş etkileyici. Ama bunun önünde durabilecek bir güç yok. Dolayısıyla Türkiye'de duyduğunuz bu argümanlara kafa tutmayı da öğrenmek zorundasınız. Kaldı ki bunu iki sebeple yapabilir bir Türk vatandaşı.

Bir, dışı Türk'tür ama içi İsrailidir, onlara yapılacak bir şey yok, o düşmandır.

İki, sizin yitik kardeşinizdir, o da kurtarılmayı bekliyordur, zehirlenmiştir, en az Filistin'dekiler kadar mağdurdur ve onu kurtarmak da sizin için bir vazifedir.

Onu nasıl kurtarabilirsiniz, onu kendisiyle yüzleştirek kurtarabilirsiniz. Çünkü çocukların katledildiği bir dünyada ama ile başlayan bir cümle kurmanın imkânı ne vicdanen ne mantiken yoktur.

Çocuklara hiçbir şeyin referansını yükleyemezsiniz. Onlar Türk'ü bilmez. Osmanlı'yı hiç bilmez. İsrail'i de bilmezler. Düşman tanımları yoktur. Dini referanslarınızdan da beridirler.

Bizatihi kaynağın kendisidir onlar. Tıpkı peygamberler gibi. Şimdi bu kadar kritik bir süreç bilmiyorum, insanın ömründe herhâlde çok nadiren şahit olabileceği bir süreç.

Cennet yakın, cehennem de yakın, cehennem belki daha da yakın, aramıza bir hurma tanesi olsun ateşle aramıza bir şeyler koyabilmenin vakti ve zihnimizi yıkamanın vaktidir.

Biz Batı'nın biriktirdiği gibi verilerden ibaret değiliz.

Biz Batı'nın biriktirdiği gibi verilerden ibaret değiliz. Biz terra incognita'yız, bilinmez toprak tıpkı Gazze gibi. Sen ne kadar veri biriktirirsen biriktir, bizi tahmin edemezsin. Tahmin etmemen için de biz o toprağı genişletmeliyiz. İster Twitter üzerinde ister internet üzerinde ister evinizde ister okulunuzda ister böyle mecralarda o toprağı genişletmeliyiz ki düşman oradan çıkmasın, oraya gömülsün.

Bu demektir ki şuurluca düşmanlık edeceğiz. Mazlum olmaktan vazgeçeceğiz. Fail olmayı öğreneceğiz. Düşünerek, tartarak, planlayarak, tanımlayarak elimizden alınan en büyük gücümüz bu tanımlama gücü. Çünkü biz meseleleri, dünyayı, hayatı, sorunları kendi tanımlarımızla ortaya koymuyoruz.

Biz meseleye bakarken İsrail meselesi diyoruz. Oradakilere mülteci diyoruz. Mülteci kamplarında bombalama oldu diyoruz, düşünmüyoruz bir insan kendi vatanında nasıl mülteci olur?

İsrail'in kendini savunma hakkı diyoruz. Sizin evinize bir hırsız girse, siz onu kapıda yakalasanız, boğazına sarılsanız, o da çekip tabancasını sizi vurmaya kalksa, ben meşru müdafaa yaptım diyebilir mi? İsrail'in dediği budur.

İşgal eden meşru müdafaa yapmaz, işgal eden işgalcidir. Meşru müdafaa kendini savunan yapar. Ama biz tanımlama gücünü başkalarına bırakıyoruz. Bu insanın bu dünyada sahip olduğu en önemli güç ve siz onu başkasına bıraktığınız zaman o başkaları bunları dolduruyor, kendi tanımlarıyla değiştiriyor ve sizi kendinize yabancı kılıyorlar. Hakikate de yabancı kılıyorlar.

Bizim hakikatimiz kronolojiyi aşar. Evrim teorisinden size bahsederler, insanın tekâmülü de gerçektir, insan tekâmül eder ama bizim en iyimizin gelmiş olduğunu biz biliriz. Sonraki öncekini geçmez, geçemez çünkü aramızdaki en iyi gelmiştir zaten geçilmeyecek olan, fevkinde olan. Bir de böyle bakmak lazım meseleye.

Bu kuyruklu içinde kuyruklu maymun gibi bir şahsiyet taşıyanları ama dışarıdan insan gibi görünenleri iyi tespit etmek lazım. Onun dışındaki yitik kardeşlerimizi de öyle. Onları da kendi

yaptıklarıyla yüzleştirmemiz lazım. Bunun için bence en doğru argüman, çocuktan hareket etmek. Çünkü insan olana hakikatin bir faydası var. İnsan olmak hâinden düşene bir faydası, bir anlamı yok. Onun için Allah da yok, din de yok, hiçbir şey yok. Bir anlamı yok çünkü. Ama insansan, hele Âdem isen, hele Rabb'ini arayıp bulmak zorundaysan, hele bir huzur arıyorsan, hele kavuşma arzun özlemin, isteğın varsa, hele Bir'e dahilsen, bir birlik hâli varsa, kardeşlerin varsa, dayanışman gerekenler varsa, kurtarılmayı bekliyorsan veya kurtarmak mecburiyetindeysen o zaman hayatın bir anlamı olur.

(İslam Düşünce Enstitüsü (İDE)'nde gerçekleşen "İnsanlık Vicdanı Yol Ayrımında: Gazze Paneli" Başkan Prof. Dr. Mehmet Görmez'in açılış konuşmasıyla başladı. 27.11.2023 tarihinde, Dr. Necdet Subaşı moderatörlüğünde, Prof. Dr. Erol Göka ve Ayçin Kantoğlu'nun konuşmacı olduğu panel büyük ilgi gördü. Bu yazı, Ayçin Kantoğlu'nun konuşmasından Dr. Fatma Somuncuoğlu tarafından derlenmiştir.)